

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23Co/16/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2513201381
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daša Kontríková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2016:2513201381.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Daša Kontríková a členiek senátu: JUDr. Iveta Jankovičová a JUDr. Ľubica Bundzelová v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpený: Tomáš Kušnír, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 36 613 843, proti žalovanej: K. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. XXX/XX, T. - H., o zaplatenie 885,55 eura s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Piešťany, č. k. 15C/60/2014-48 zo dňa 03. septembra 2015, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvého stupňa sa **p o t v r d z u j e**.

Žalovanej sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa žalobu zamietol a žalovanej náhradu trov konania nepriznal. Po právnej stránke rozsudok odôvodnil aplikáciou § 497 Obchodného zákonníka, § 1 ods. 1, § 2 písm. a), b), § 3 zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, § 23a ods. 1 zák. č. 634/1992 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, § 524 ods. 1, 2, § 100 ods. 1, § 101, § 39 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ), § 5b, § 7 ods. 1, 2 a 4, § 8 ods. 3 z.č. 250/2007 Z.z. zákona o ochrane spotrebiteľa a § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.) Skutkovo svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že zmluva uzavretá medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou v danej veci má charakter spotrebiteľskej zmluvy, pretože jej obsah žalovaná nemohla podstatným spôsobom ovplyvniť, keďže zmluva bola už vopred pripravená a predtlačaná. Dodávateľom v tomto prípade bol právny predchodca žalobcu (Všeobecná úverová banka a.s.), ktorý pri uzatváraní zmluvy vykonával svoju podnikateľskú činnosť. Spotrebiteľom je žalovaná, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania, nakoľko listinnými dôkazmi žalobca nepreukázal, že by bol spotrebiteľský úver poskytnutý na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania. Ustanovenie § 5b zák. č. 250/2007 Z.z. je (súčasne) ustanovením procesným, keď orgánu rozhodujúcemu o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy (a teda aj súdu) ukladá povinnosť prihliadať na premlčanie aj bez vznesenia námietky premlčania zo strany spotrebiteľa, a preto sa súd najskôr zaoberal možným premlčaním uplatneného nároku bez toho, aby skúmal samotnú existenciu subjektívneho práva žalobcu. Súd v odôvodnení rozsudku ďalej uviedol, že z listinných dôkazov a to z prílohy k zmluve o postúpení (ako i zo samotného vyjadrenia zástupcu žalobcu v špecifikácii doručenej súdu dňa 23.9.2013) vyplýva, že pohľadávka voči žalovanej zo zmluvy, ktorá bola na žalobcu postúpená, sa stala splatnou dňa 20.3.2008, čo znamená, že v tento deň sa stali splatnými aj splátky, ktoré sa mali stať splatnými až po tomto dátume. Vychádzajúc z uvedeného dátumu, žalobca, resp. jeho právny predchodca si mohol uplatniť svoj nárok na súde už dňa 21.3.2008, pričom dňa 21.3.2011 mu uplynula všeobecná trojročná premlčacia doba. Aj v prípade, keby na uvedený právny vzťah aplikoval štvorročnú premlčaciu dobu podľa Obchodného zákonníka, táto by uplynula dňa 21.3.2012, pričom žaloba bola na súd doručená dňa 22.1.2013. Súd

bol povinný aplikovať ustanovenie § 5b zák. č. 250/2007 Z.z. ako procesnú právnu normu (s poukazom na absenciu prechodného ustanovenia k tejto úprave) a teda bol povinný prihliadnuť na premlčanie nároku voči spotrebiteľovi ex offa (z úradnej povinnosti). Súd dospel k záveru, že z dôvodu premlčania nároku žalobcu nebolo možné mu uplatnený nárok priznať a preto súd žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietol. Ak ide o spotrebiteľskú zmluvu, je potrebné aplikovať spotrebiteľské právo a v rámci neho ustanovenia Občianskeho zákonníka a zákona na ochranu spotrebiteľa. Aj keď zmluva o úvere je uzavretá podľa Obchodného zákonníka (keďže v Občianskom zákonníku nie je upravená), tak okrem vymedzenia zmluvného typu a jej podstatných náležitostí sa na ostatné dojednania bude vzťahovať Občiansky zákonník, vrátane premlčacej doby (rozsudok NS SR z 21.4.2015, sp. zn. 3 MCdo 14/2014).

K dohode o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach súdna prax (viď rozsudok Krajského súdu v Trenčíne vo veci sp. zn. 4Co/940/2013 zo dňa 16.10.2014) už zaujala stanovisko, že pri uzatváraní týchto dohôd zo strany žalobcu došlo k nekalej obchodnej praktike. Vychádza sa zo stanoviska, že „dohoda o splátkach“ je typickým formulárovým ošetrovaním vzniknutého stavu, kedy sa na podpis spotrebiteľovi predkladá zdanlivo výhodný formulár o splátkach. Aj v tomto prípade dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku predloženú žalobcom je potrebné považovať za formulárový dokument, ktorý má zdanlivo pôsobiť ako ústupok žalobcu vo forme povolenia splátok dlhu, avšak jeho cieľom je dosiahnutie uznania záväzku a tým predĺženie premlčacej lehoty na uplatnenie nároku. Ide o formulár, ktorý žalobca používa vo vzťahu k neurčitému počtu dlžníkov. Ak dlžník podpisuje takúto dohodu, nerobí to z dôvodu, aby uznal svoj záväzok, ale aby dosiahol splátky svojho dlhu. Uznanie záväzku je cieľ sledovaný predovšetkým veriteľom a nie dlžníkom a dlžník pri uzatváraní dohody o splátkach nemôže jej obsah ovplyvniť. Umiestnenie textu o vedomosti premlčaného dlhu do bodu 3 dohody obsahovo označené ako „forma splatenia záväzku“ zavádzajúce, a preto napĺňa kritériá nekalej obchodnej praktiky. Súd uznanie dlhu žalovanou považoval za neplatné podľa § 39 OZ, pretože sa prieči zákonu (§ 7 ods. 1, 2 a 4 zákona č. 250/2007 Z.z.).

O trovách konania súd rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 O.s.p. a žalovanej, ako úspešnému účastníkovi konania, náhradu trov konania nepriznal, nakoľko si ich žalovaná návrhom neuplatnila.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal odvolanie žalobca prostredníctvom právneho zástupcu. Odvolanie odôvodnil tým, že v konaní došlo k vadám z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia a nedostatočne zisteného skutkového stavu. Súd nesprávne aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka týkajúce sa premlčacej doby a na daný prípad bolo potrebné aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka, keďže ide o zmluvu o úvere a teda absolútny obchodno-záväzkový vzťah aj napriek tomu, že jednou zo zmluvných strán je spotrebiteľ. Poukázal i na rozhodnutie NS SR sp. zn. 2M Cdo 3/2011 zo dňa 28.4.2011 a sp. zn. 6MCdo 4/2012 zo dňa 27.3.2013 a napokon i 7 MCdo 9/2014 zo dňa 24.3.2015. Žalovaný dňa 7.3.2012 podpísal dohodu o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach. Súd sa okolnosťami uzatvorenia dohody v napadnutom rozhodnutí vôbec nezaoberal. K jej uzatvoreniu došlo z iniciatívy žalovanej, ktorá žalobcu telefonicky požiadala o uzatvorenie splátkového kalendára, na čo následne žalobca zaslal žalovanej na adresu jej bydliska dve vyhotovenia dohody, pričom jedno z nich žalovaná zaslala podpísané naspäť do sídla žalobcu. Prihliadnuc ku skutočnosti, že žalovaná dohodu podpísala vo svojom bydlisku, a následne ju poslala žalobcovi prostredníctvom poštovej prepravy, žalobca zastáva názor, že žalovaná mala možnosť si dohodu v pokoji prečítať, porozumieť jej obsahu a v prípade, ak mala záujem uzatvoriť dohodu s takýmto obsahom, mohla vysloviť s ňou svoj súhlas svojím podpisom, čo aj urobila, resp. mohla ju odmietnuť, nepodpísať a neodoslať. Pohľadávka žalobcu bola v čase uzavretia dohody nepremľaná. Je logické, že v prípade dojednania splátkového kalendára so žalovanou, žalobca musel zabezpečiť vymožitelnosť svojej pohľadávky pre prípad jeho neskoršieho neplnenia a to práve uznaním dlhu zo strany žalovanej, s čím je spojené aj plynutie novej premlčacej doby. Spôsob vyhodnotenia predložených dôkazov súdom považuje za zarážajúci, keď súd neprihliadol na jednoznačný dôkaz, že žalovaná sa dohodla so žalobcom na úhrade pohľadávky v splátkach a zároveň uznala záväzok voči žalobcovi a vyhodnotila to ako nekalú obchodnú praktiku. Takéto vyhodnotenie dôkazov považuje žalobca za neodôvodnenú ochranu žalovanej ako spotrebiteľa a porušenie princípu rovnosti účastníkov konania. Žalobca v konaní preukázal listinným dôkazom, že zo strany žalovanej došlo k uznaniu záväzku, čím došlo zo zákona k pretrhnutiu premlčacej doby a začatiu plynutia novej 4 ročnej premlčacej doby odo dňa uznania záväzku. Účelom ochrany spotrebiteľa je zabezpečiť rovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán tak, že súd má povinnosť ex offa prihliadať na neprijateľnosť a neplatnosť zmluvných podmienok. Účelom ochrany

spotrebiteľa však v žiadnom prípade nemôže byť zbavenie spotrebiteľa akejkoľvek zodpovednosti za záväzkové vzťahy, do ktorých vstupuje. V súvislosti s premlčaním poukázal na Uznesení NS SR z 24.3.2015, sp. zn. 7 MCdo 9/2014. Zastáva názor, že uznanie nepremľčaného záväzku so súčasným uzavretím dohody o plnení v splátkach nemôže byť považované za konanie v rozpore s dobrými mravmi či nekalú obchodnú prax. Stotožňuje sa s právnym názorom generálneho prokurátora (vo veci VI/1 Pz 38/15/1000-7), a zastáva názor, že žalovaná v danom prípade uznala záväzok v súlade s ust. § 323 ObZ, záväzok uznaný žalovanou čo do dôvodu a výšky v čase uznania trval a odo dňa uznania záväzku začala plynúť nová ročná premlčacia doba. Vzhľadom k uvedenému považuje za nesporné, že žalobca si pohľadávku uplatnil na súde pred uplynutím premlčacej doby. K aplikácii § 5b z.č. 250/2007 Z.z. poukázal na Nález ÚS SR z 3.3.1996, PL ÚS 36/95, Nález ÚS SR z 8.3.2011, III. ÚS 348/06-42. Aplikáciou § 5b ZoOS na prebiehajúce konanie bez ohľadu na to, za akého právneho stavu došlo k nadobudnutiu pohľadávok veriteľom a za akého právneho stavu došlo k podaniu návrhu na začatie konania, došlo k zotretiu princípu právnej istoty, ako jedného zo znakov právneho štátu. Priamym aplikovaním § 5b ZoOS súd taktiež porušil zásadu stanovenú v čl. 152 ods. 4 Ústavy SR. V tejto súvislosti poukázal aj na rozhodnutie KS v Prešove z 30.9.2014, sp. zn. 9Co 64/2013-145. V konaní si uplatnil svoj nárok žalobným návrhom zo dňa 9.1.2013, pričom predmetné ustanovenie § 5 ZoOS nadobudlo účinnosť až dňa 1.5.2014. Na základe uvedeného navrhol rozhodnutie súdu prvého stupňa zmeniť v zmysle § 220 O.s.p. a návrhu vyhovieť, resp. v zmysle ust. § 221 ods. 1 a 3 O.s.p. ho zrušiť a vrátiť vec na ďalšie konanie.

K odvolaniu žalobcu vyjadrenie podané nebolo.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 ods. 1 O.s.p.), oprávnenou osobou, účastníkom konania (§ 201 O.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 a § 202 O.s.p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1 O.s.p.) a že odvolateľ použil zákonom prípustný odvolací dôvod (§ 205 ods. 2 písm. f) O.s.p.), preskúmal rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že nemožno prihliadnuť na argumenty žalobcu v odvolaní a rozsudok súdu prvého stupňa je vecne správny.

Vzhľadom k tomu, že odvolací súd preberá súdom prvého stupňa zistený skutkový stav pokiaľ ide o zistené skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom uplatneného nároku a pretože zdieľa jeho právny záver vo veci, s poukazom na ust. § 219 ods.2 O.s.p. odkazuje na správne odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov súdu prvého stupňa odchýliť a nemôže dať za pravdu odvolateľovi, pričom na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia, s poukazom na odvolacie argumenty žalobcu sa žiada dodať nasledovné:

Z obsahu spisu je zrejmé, že pôvodne Všeobecná úverová banka a.s. uzavrela 9.5.2005 so žalovanou zmluvu o poskytnutí flexipôžičky (zmluvu o úvere podľa § 497 ObZ) a poskytla žalovanej úver vo výške 21.000,- Sk (697,07 eura), ktorý mala žalovaná splatiť v mesačných splátkach po 543,60 Sk (18,04 eura) do 9.5.2010, kedy bol úver splatný. Žalobca nadobudol pohľadávku voči žalovanej zmluvou o postúpení pohľadávok uzavretej medzi VÚB a.s. a žalobcom dňa 14.2.2011.

Žalobca sa svojím návrhom domáhal zaplata 885,55 eura s príslušenstvom titulom vrátenia poskytnutého úveru žalovanou. Súd prvého stupňa návrh žalobcu zamietol a z dôvodu, že nárok žalobcu na zaplata sumy, ktorej splatnosť nastala 20.3.2008 je premlčaný, pričom dohodu o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach uzavretej medzi účastníkmi 7.3.2012 vyhodnotil ako absolútne neplatný právny úkon.

Predmetom prieskumu odvolacieho súdu bolo posúdiť správnosť rozhodnutia súdu prvého stupňa, ktorý žalobu zamietol, z hľadiska odvolacích námietok uplatnených žalobcom v odvolaní. Žalobca namietal, že súd prvého stupňa mal pri posudzovaní premlčania nároku žalobcu aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka, dohodu o uznaní dlhu považovať za platný právny úkon s prihliadnutím na okolnosti za ktorých k jej uzavretiu prišlo a neaplikovať § 5b ZoOS na prebiehajúce súdne konanie, pretože nadobudlo účinnosť po podaní žaloby žalobcu.

Súd prvého stupňa správne vyhodnotil dohodu o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach zo dňa 28.2.2012 ako formulárovú dohodu, ktorej obsah žalovaná nemohla ovplyvniť. Aj odvolací súd je toho názoru, že zo strany žalobcu pri uzatváraní uvedenej dohody došlo ku konaniu v rozpore s dobrými mravmi. Ani spôsob uzatvorenia dohody o uznaní záväzku tak, ako ho popisuje žalobca nemôže zmeniť názor odvolacieho súdu, že žalobca nekonal v dobrej viere. Samotný žalobca vo svojom odvolaní uvádza, že žalovaná telefonicky požiadala o uzatvorenie splátkového kalendára, na čo následne žalobca žalovanej zaslal dve vyhotovenia dohody. Z uvedeného je zrejmé, že žalovaná nežiadala uzavretie dohody o uznaní záväzku, ale možnosť dlžnú sumu zaplatiť v splátkach (splátkový kalendár) a žalobca v rozpore so žiadosťou žalovanej jej zaslal dohodu o uznaní záväzku a zároveň dohodu úhrade pohľadávky v splátkach. Žalovaná ako spotrebiteľ (ako slabšia strana v spore) si nemohla byť vedomá dôsledkov svojho konania, pokiaľ jej ich žalobca náležitým spôsobom neozrejmil a nevysvetlil následky uznania záväzku (predĺženie premlčacej lehoty). Pre úplnosť je potrebné dodať, že súdu je z rozhodovacej činnosti známe, že argumentácia žalobcu o kontaktovaní žalovanej žalobcu je málo pravdepodobná, zvyčajne je to naopak (žalobca opakovane kontaktuje žalovaných) a navyše žalobca svoje tvrdenie o tom, že by sa žalovaná domáhala uzavretia splátkového kalendára žiadnym spôsobom nepreukázal. Ak bol žalobca toho názoru, že ním uvádzaný spôsob uzatvárania dohody o uznaní záväzku môže zvrátiť výsledok rozhodnutia súdu, mal podľa § 120 ods. 4 O.s.p. navrhnuť vykonať relevantné dokazovanie. Tým, že dohodu o uznaní záväzku nemožno považovať za platnú, nenastali ani právne dôsledky uvedené v § 558 OZ, t. j. prerušenie plynutia premlčacej lehoty. Nedošlo tak k predĺženiu premlčacej lehoty podľa ustanovenia § 110 ods. 1 OZ.

Aktuálne znenie §5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa oprávňuje súdy aj bez námietky žalovaného posudzovať premlčanie uplatneného nároku bez ohľadu na to, kedy bola žaloba podaná.

Na základe zákona č. 102/2014 Z. z. (článku VIII.) došlo k novele zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene ďalších zákonov a bolo prijaté nové ustanovenie § 5b, podľa ktorého, orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keby inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával. Podľa článku XIV. Zákona č. 102/2014 Z.z., predmetné ustanovenie vstúpilo do účinnosti od 1.5.2014. V § 29b zák. č. 102/2014 Z.z. boli prijaté prechodné ustanovenia k úpravám účinným od 1.5.2014, nie však k novoprijatému ustanoveniu § 5b citovaného zákona.

Právna teória i prax pozná rozdiel medzi pravou a nepravou retroaktivitou. Pre pravú retroaktivitu platí, že lex posterior ruší (neuznáva) právne účinky v dobe účinnosti legis prioris, prípadne vyvoláva alebo spája práva a povinnosti subjektov s takými skutočnosťami, ktoré v dobe účinnosti legis prioris nemali povahu právnej skutočnosti. V prípade nepravej retroaktivity „nový zákon síce nezakladá právne následky pre minulosť, avšak buď povyšuje minulé skutočnosti za podmienku budúceho právneho následku (jednoduchú výlučnosť) alebo modifikuje pre budúcnosť právne následky podľa skorších zákonov založené. Nepravé spätné pôsobenie zákona znamená len, že nový zákon právne kvalifikuje minulé skutočnosti alebo, že sa dotýka (modifikuje, ruší) existujúce právne následky.

Pri procesných právnych normách všeobecne v prípadoch časového stretu starej a novej právnej normy platí nepravá retroaktivita, t. j. od účinnosti novej právnej normy sa na všetky posudzované prípady aplikuje aktuálne účinná procesná právny norma. Pri právnych normách hmotného charakteru takáto aplikácia zvyčajne možná nie je a na posudzovanie vzniku právnych vzťahov a nárokov z nich vyplývajúcich sa použije právna norma účinná v čase vzniku právneho vzťahu. Ustanovenie § 5b zák. č. 250/2007 Z.z. má procesný charakter, pretože upravuje postup orgánu (aj súdu), ktorý rozhoduje o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy, preto je ho potrebné aplikovať od doby jeho účinnosti, bez ohľadu na to, kedy bola podaná žaloba, alebo kedy bola uzavretá zmluva, z ktorej sa nárok odvodzuje. Súd bol preto oprávnený (a zároveň povinný) prihliadať aj bez námietky žalovanej na premlčanie nároku žalobcu.

Podľa názoru odvolacieho súdu v prejednávanej veci otázku dĺžky premlčacej lehoty bolo potrebné posúdiť podľa ustanovení Občianskeho zákonníka.

Zákon č. 258/2001 Z. z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy úpravu premlčania vôbec neobsahoval, pričom takáto úprava je obsiahnutá v dvoch právnych predpisoch, a to v ust. § 387

a nasl. ObZ a ust. § 100 a nasl. OZ. Napriek tomu, že v danom prípade ide o zmluvu upravenú v § 497 až § 507 ObZ, s prihliadnutím na to, že ide o zmluvu spadajúcu pod režim zákona o spotrebiteľských úveroch, bolo dôvodné predmetnú zmluvu posudzovať podľa citovaného zákona, ako aj ustanovení Občianskeho zákonníka, a to i v otázke dĺžky premlčacej lehoty. V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že hoci má zmluva o spotrebiteľskom úvere charakter absolútneho obchodu, neprestáva byť zmluvou spotrebiteľskou. Pri spotrebiteľských zmluvách, ktoré predstavujú širší pojem, má z hľadiska aplikovateľnosti prednosť Občiansky zákonník, keďže aplikácia Obchodného zákonníka prichádza do úvahy až po uplatnení spotrebiteľského práva. Z hľadiska poradia aplikovateľnosti v prípade spotrebiteľských zmlúv Obchodný zákonník celkom alebo z časti musí ustúpiť nutnej prioritnej aplikácii spotrebiteľského práva v širšom slova zmysle, t.j. aplikácii Občianskeho zákonníka. Normy obchodného práva sú totiž v prípade spotrebiteľských zmlúv použiteľnými len vtedy, ak neodporujú úprave, ktorá tu má z povahy veci prednosť, teda úprave spotrebiteľských vzťahov v Občianskom zákonníku a predpisoch vydaných na jeho vykonanie. Uplatnený nárok je plnením zo spotrebiteľskej zmluvy (konkrétne zo zmluvy o poskytnutí flexipôžičky, v ktorej jedným zo zmluvných strán je spotrebiteľ), premlčuje sa nárok na peňažné plnenie (z uvedeného zmluvného vzťahu) v 3-ročnej premlčacej dobe v zmysle § 101 OZ.

Je preto potrebné uzavrieť, síce nepopierajúc povahu úverovej zmluvy ako absolútneho obchodu, na otázku premlčania je však potrebné vzhľadom na spotrebiteľský charakter zmluvy aplikovať ustanovenia OZ, ktoré sú pre spotrebiteľa výhodnejšie. Takéto pravidlo je ustálené aj v aplikačnej praxi súdov (pozri napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 25.1.2011 sp. zn. 5MCdo/20/2009, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 23.11.2011 sp. zn. 17Co/167/2011, rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 11.6.2013 sp. zn. 6Co/218/2012, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/26/2012 a 6Co/81/2012), ktoré riešenie odobril aj Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení pod sp. zn. I. ÚS 402/2013-10 zo dňa 19. júna 2013, v ktorom skonštatoval, že prednostným uplatnením Občianskeho zákonníka na prospech spotrebiteľa na úver ako absolútny obchod upravený v Obchodnom zákonníku nedošlo k porušeniu ústavných práv veriteľa.

Novela Občianskeho zákonníka vykonaná zákonom č. 102/2014 Z. z. definitívne normatívne vyriešila (doplnením ust. § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka), že na všetky právne vzťahy, v ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Z autentického výkladu zákonodarcu vyplýva, že Občiansky zákonník bude použitý, pokiaľ ide o posudzovanie otázky premlčania, otázky úpravy ručenia, zmluvnej pokuty, uznania záväzku a podobne, aj keby sa na právny režim mala použiť právna úprava Obchodného zákonníka. Hoci účinnosť tohto ustanovenia bola posunutá až na 1. apríl 2015, predmetné ustanovenie poníma výkladový status a jeho cieľom je iba *expressis verbis* vyjadriť aj doposiaľ platné pravidlo prednostného použitia režimu Občianskeho zákonníka na spotrebiteľské záväzky.

Vyššie uvedený názor odvolacieho súdu (a aj súdu prvého stupňa) je podporený aj rozsudkami NS SR sp. zn. 8 MCdo 13/2014 zo dňa 28.5.2015 a 3 MCdo zo dňa 21.4.2015, ktorými bolo mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora (namietajúceho nesprávnosť aplikácie § 5b zák.č. 250/2007, nesprávnosť posudzovania úverovej zmluvy aj podľa OZ a dĺžka premlčacej lehoty) vo veciach podobných, zamietnuté.

Odvolací súd preto po rozhodnutí súdu prvého stupňa v napadnutej časti v zmysle § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

V odvolacom konaní úspešnému žalovanému v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania. Náhradu trov odvolacieho konania si neuplatnil a ani mu žiaden trovy odvolacieho konania nevznikli, preto mu odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Senát odvolacieho súdu tento rozsudok prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je možné podať odvolanie.